

Sygn. akt IV U 66/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **S. A.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o zwrot zasiłku chorobowego

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...) w ten sposób, iż stwierdza, że wypłacony zasiłek chorobowy opisany w decyzji nie stanowi nienależnie pobranego świadczenia i ustala brak obowiązku zwrotu pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami opisanego w tej decyzji;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. na rzecz powoda S. A. kwotę 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Powód S. A. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 10.01.2019r. zobowiązującą go do zwrotu nienależnie, zdaniem organu rentowego, pobranych świadczeń tj. zasiłku chorobowego za okresy wskazane w decyzji. Powód wniósł o zmianę decyzji poprzez stwierdzenie, iż świadczenia zostały przez powoda pobrane należnie i uchylenie decyzji w zakresie obowiązku zwrotu świadczeń oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w okresach jego niezdolności do pracy wszelkie czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej wykonywał ojciec – W. A. oraz zleceniodawcy powoda- Ł. G. (1) i K. M. (1), a z wysokości ich wynagrodzenia organ rentowy wyprowadził nieprawidłowy wniosek jakoby powód wykonywał działalność zarobkową osobiście.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powołano podstawę prawną decyzji wskazując, iż w świetle poczynionych ustaleń zleceniobiorcy powoda otrzymywali bardzo niskie wynagrodzenia w stosunku do minimalnej stawki godzinowej, zatem w czasie pracy ujawnionym po przeliczeniu wynagrodzenia okazuje się, że nie było możliwe wykonanie przez nich wszystkich czynności potwierdzonych fakturami i osiągnięcie przez firmę tak wysokich dochodów.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód S. A. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie warsztatu samochodowego, okresowo do 2015r. świadczył też usługi transportowe.

W zakresie usług transportowych zlecenia umawiane były z K. M. (1), która przekazywała dane dotyczące zlecenia powodowi, jeśli był zdolny do pracy, a jeśli nie- bezpośrednio kierowcy Ł. G. (1).

Jeśli chodzi o warsztat naprawy aut w okresach niezdolności do pracy warsztat utrzymywany był jako otwarty, aby nie stracić klientów, wykonywana była drobna diagnostyka i wymiany czy naprawy, które byli samodzielnie w stanie wykonać zastępujący powoda ojciec- W. A. i Ł. G. (2). Wiedzieli, że w razie poważniejszej naprawy, czy wątpliwości, czy będą umieli zdiagnozować usterkę, mieli odsyłać klientów do czasu aż powód będzie zdolny do pracy. Za wykonywane czynności otrzymywali w ramach umowy zlecenia wynagrodzenie określone zadaniowo. Ponadto ojciec powoda zawsze pomagał synowi w razie potrzeby.

Powód nie wykonywał w okresach wskazanych decyzji pracy osobiście, a dochód firmy pochodzi z wykonywanych przez zleceniobiorców czynności w zakresie transportu i drobnych napraw.

Dowód:

akta ZUS w załączeniu,

zeznania świadków K. M., Ł. G., powoda e-protokół k.45

Powód wiedział, iż podczas pobierania świadczeń nie może wykonywać działalności zarobkowej i jej nie wykonywał.

Dowód: zeznania powoda - protokół k.45

Ustalen stan faktyczny sąd dokonał w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, które na skutek szcążkowo przeprowadzonego postępowania dowodowego przed organem rentowym nie zaprzeczyły okolicznościom wskazanym w decyzji i odpowiedzi na odwołanie, a jedynie uzupełniły stan faktyczny, nie stojąc ze sobą w sprzeczności. Powód i świadkowie w sposób przekonujący wskazali, jak organizowana była praca podczas nieobecności powoda i skąd pochodziły zyski w okresach niezdolności powoda do pracy. Organ rentowy natomiast opierał się jedynie na wnioskach wyprowadzonych z niektórych faktów bez poparcia dowodami wskazanej w decyzji bezpośredniej niesporadycznej działalności powoda w okresie niezdolności do pracy.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

Zgodnie zaś z art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracą zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Zdaniem sądu w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki art. 17 powołanej ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku, a zatem świadczenie zostało pobrane należnie.

Jak wynika z treści powołanego przepisu utrata prawa do zasiłku łączy się z aktywnością zawodową ubezpieczonego polegającą na podejmowaniu przez niego osobiście czynności związanych z pracą zarobkową. Zdaniem sądu w

sytuacji, gdy powód, który nie wykonywał osobiście żadnych czynności, powierzył ojcu i współpracującym z nim zleceniobiorcom prowadzenie działalności w całości, nie można mówić o spełnieniu przesłanek z art. 17 powołanej ustawy. W niniejszej sprawie czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej powód nie wykonywał.

Dlatego też w uznaniu, iż brak było materialnej podstawy żądania od powoda zwrotu świadczeń, sąd, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję jak w punkcie I wyroku .

W punkcie II sąd orzekł na podstawie art. 98 i nast. kpc w zw. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd stanął na stanowisku, iż żądanie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń nie należy do kategorii spraw wymienionych w §9 ust.1 pkt 2 powołanego rozporządzenia, który mówi o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego. Kwota, którą w wyniku zaskarżonej decyzji miałby zwrócić powód nie jest świadczeniem pieniężnym z ubezpieczenia społecznego, lecz określoną w decyzji kwotą pieniężną o wysokości i zasadach zwrotu określonych przepisami prawa cywilnego, odpowiadającą wartości należności głównej wypłaconej w przeszłości oraz odsetek.